

BÜLENT CAN

**OYUNLARLA YAZI YAZMAK
HERKES İÇİN YARATICI YAZARLIK**

Manas Kitabevi

*"Yazı yazmak hiç bu kadar kolay
ve eğlenceli olmamıştır."*

**OYUNLARLA YAZI YAZMAK
HERKES İÇİN
YARATICI YAZARLIK**

BÜLENT CAN

Manas Kitabevi

İÇİNDEKİLER

Giriş.....	7
Yazmak bir ihtiyaçtır.....	15
Yazmanın yararları.....	21
Yaratıcı yazarlık.....	25
Yaratıcı yazmanın olmazsa olmazı yaratıcı düşünme ve amacı.....	30
Yaratıcılığın özellikleri.....	33
Yaratıcı yazarlığın kuralları olur mu.....	40
İnsan neden yazar.....	42
Yaratıcılığın düzeyleri.....	43
Uygulama öncesi öğretmenlere bazı hatırlatmalar.....	47
Yaratıcı yazmanın boyutları.....	52
Yazma oyunları.....	53.
1. Harf değiştirme oyunu.....	54
2. Cümleleri edebi hale getirme oyunu.....	56.
3. Çağrışımlarla yazma oyunu.....	58
4. Birbiriyle ilgisizmiş gibi görünen sözcükleri birbiriyle bağlama oyunu.....	60
5. Bir anı, bir olayı, bir durumu farklı bakış açılarıyla birden fazla yazma oyunu.....	62
6. Renk oyunu.....	68
7. Kişileştirme oyunu.....	70
8. Kukla yapma oyunu.....	73

9. Şiiri hikayeye çevirme oyunu.....	74
10. Alfabetik cümle kurma oynu.....	78
11. Rastgele seçilen karakter, zaman, olay ve yerle ilgili hikaye yazma oyunu.....	82
12. Unutulmaz karakterleri ve bu karakterin hedef kitlesini tahlil ederek onların özelliklerinden yararlanıp hedef kitlemize uygun bir karakter yaratma oyunu.....	88
13. Bir görseli genelden başlayarak en ince ayrıntıya kadar edebi cümlelerle resmetme oyunu.....	91
14. Sözcüğün anlam parçalarıyla oynama oyunu....	98
Sık yapılan anlatım ve dil yanlışları.....	99
1. Mantık yanlışlığından kaynaklanan hatalar.....	100
2. Gereksiz kelime kullanılmasından kaynaklanan hatalar.....	101
3. Aynı anlama gelen birden fazla kelimenin birlikte kullanılmasından kaynaklanan hatalar.....	102
4. Yanlış kelime seçiminden kaynaklanan hatalar..	102
5. Doğru kelimenin yanlış yerde kullanılmasından kaynaklanan hatalar.....	104
6. Farklı işler için ortak fiilin kullanılmasından kaynaklanan hatalar.....	105
7. Birbirleriyle çelişen kelimelerin ortak kullanılmasından kaynaklanan hatalar.....	105
8. Dilimize Arapçadan geçen ve çokluk bildiren kelimeleri türkçe çokluk ekiyle kullanılmalarından kaynaklanan yanlışlıklar.....	106

9. "Ne ne" bağlacı ile kurulan cümlelerde olumsuz yüklem kullanılmasından kaynaklanan hatalar...107	
10. Virgülün yanlış yerde kullanılması ya da kullanılması gereken yerde hiç kullanılmamasından kaynaklanan yanlışlıklar.....107	
11. Kesme işaretinin yanlış kullanılmasından kaynaklanan yanlışlıklar.....108	
12. Kısaltmaların kullanıldıkları cümlelerde yapılan yanlışlıklar.....109	
Edebi yazma.....110	
1. Deneme.....110	
2. Makale.....119	
3. Hikaye124	
4. Roman.....143	
5. Gezi yazısı.....149	
6. Şiir153	
Son söz.....157	

GİRİŞ

TÜRK'in 2013 verilerine göre altı yaş ve üstü kategorisinde Türkiye'nin okur - yazar oranı % 95,782'dir. Okur – yazardan kasıt, verilen bir metni okuyabilmek ve söyleneni yazabilmekse bu oran şüphesiz ki doğrudur. Yok, okur – yazardan kasıt; okuduklarında seçici olabilen, eleştirel okuyabilen ve kendi duygularını, düşüncelerini, acılarını, sevinçlerini, isteklerini kısacası kendini ifade etmek babında yazı yazabilense bence oran, verilenin tam tersidir. Gerçek manada okur – yazar, nüfusun % 5'i ya var ya yok. Hele hele iş yazarlığa gelince bu oran daha da düşmekte... Bu kadar yüksek “okur – yazar” oranına göre özellikle yazarlığın oranının epey düşük kalmasının nedeni nedir? Bununla ilgili çok değişik nedenler ileri sürülebilir elbette ama bence bunun en büyük nedeni eğitim sistemimizin bizatihi kendisidir. Sonuçta bizler çocuklarımızı dört yaşında ve hamurken daha, eskilerin tabiriyle devlet-i aliyye onları iyi yetiştirmek, hayata hazırlamak için teslim etmekteyiz. Hem de öyle bir zamanda teslim etmekteyiz ki çocuklarımızın en yaratıcı ve en özgün oldukları çağlarda... Ya sonra? Sonrası, ne yapıp edip onların bütün yaratıcılıklarını, özgünlüklerini yok ediyor, tek

kalıba sokuyoruz onları deyim yerindeyse. Hayatı unutup sınavlara hazırlamak babında bir yarış atı gibi yemleyip duruyoruz onları. Varsa yoksa sınav... Varsa yoksa ders... Varsa yoksa test... Çünkü eğitim sistemimiz sınav endeksli bir sistem. Veli açısından eğitim; çocuğunun iyi bir üniversiteye girmesi, parası bol olan, rahat bir mesleğe sahip olması demektir. Çocuğunu iyi bir meslek sahibi yapıp onu işe yerleştirdi mi ölse de gam yemez artık veli. Öğretmen açısından da durum pek farklı değil. Öğretmenin başarısı çocukların sınavlarda gösterdikleri başarıyla ölçülüyor maalesef. Dolayısıyla bütün sistem çoktan seçmeli soru çözmek üzerine kurulu. Bu yüzden sistem, milyonlarca okumaz yazmaz bir “okur – yazar” ordusu yetiştirmekte. Bu yüzden sorunlar karşısında bocalıyor, çözüm bulmakta zorlanıyor çocuklarımız. Çünkü karşılıklarına çıkan sorunlarda A), B), C), D) diye sıralanmıyor çözüm yolları hayatta. Ve bizler, çocuklarımızın yaratıcılığını yok ettiğimizden, en basit manada kendi çözüm yollarını kendileri bulamamakta.

Tabi yukarıda sıraladıklarımızın tümü doğru olsa da suçü soyut bir kavram olan sisteme atıp yan yatmak olmaz. Sonuçta bu sistemi ete kemiğe büründürüp somutlayan uygulayıcıları ve bu sistemin beslendiği kaynakları, araçları vardır elbette. Araç olarak kullanılan kaynak kitaplardan, yani

ders kitaplarından başlamak istiyorum izninizle. Şöyle, okuduğunuz ders kitaplarını bir göz önüne getiriniz lütfen. Sizi bilmem ama uzun yıllar tebeşir tozu yutmuş ve yutmaya devam eden bir eğitimci olarak ben, ne zaman elime bir ders kitabını alsam gözümün önüne kapkara takım giymiş, simsiyah gözlüklerini gözlerine çekmiş, takımıyla uyumlu kravatını takmış; devleti temsil etmenin “sorumluluğuyla” espiriden, neşeden, gülmekten bihaber, asık suratlı, kasıntı erkekler ya da “erkekleşmiş” kadınlar gelir. Yazılan her cümle, her kelime resmi, ciddi, kasvetli, asık suratlı ve bir o kadar korkunç gelmektedir. Hani devlet baba ya, malumunuz olduğu üzere - her ne kadar böyle bir baba modeli eskilerde kalsa da - o hiçbir zaman değişmez, gülmez, sevse de bunu belli etmez, her daim ciddi durur ve bu ciddiyetini yüzüne, kaşlarına, alnının çizgilerine, diline yansıtır. İşte tam da bu yüzden ders kitaplarında anlatılanları tek başımıza anlama imkânımız olmuyor. Ders kitaplarını anlamamız için her zaman bir rehber ihtiyacı duyarız. Ve bu rehber çoğu zaman öğretmenimiz olur.

Peki, öğretmenlerimiz iyi birer rehber olabiliyorlar mı? Bütün iyi niyetli çabalarına rağmen, meslektaşlarımdan özür diliyerek lafı dolandırmadan söylemeliyim ki hayır. Suçun onlarda olmadığını bilerek söylüyorum bunu. Sonuçta onlar

da bildiklerini ancak verebilirler. Nasıl yetişmişlerse ve onlardan ne bekleniyorsa öyle rehberlik yapabilirler. Hele üzerlerinde Demokles'in kılıcı gibi sınav başarısı diye saçma sapan bir kriter dolaştırılınca bütün samimiyetimle söylemeliyim ki öğrencilerden sonra en masum kesim öğretmen kesimi olmakta böylelikle. Ama yine de sistemin yanlış uygulamalarını göstermek babında da olsa öğretmen davranışlarıyla ilgi olarak birkaç söz söylemek mecburiyetinde hissediyorum kendimi.

Hayatımıza internet girince her ne kadar kuyruklar azalsa da düşünün hele, ilkokul birinci sınıftan üniversitenin sonuncu sınıfına kadar değişmez zorunlu dersimiz Türkçe olmasına rağmen üniversite mezunlarımız bile bir dilekçe yazmak ya da bir beyanname doldurmak için arzuhalcinin önünde ne gezer acaba? Hemen hemen herkesin “okur – yazar” olduğu bir ülkede arzuhalçılık diye bir meslek olur mu hiç? Mantıken baktığımızda olmaması gerekiyor ama oluyor işte. Oluyor çünkü maalesef ki bu kadar yoğun Türkçe dersi görmemize rağmen nasıl yazı yazmamız gerektiği öğretilmiyor bize. Ya da öğretilenler ezberden öteye gidemiyor. Yazım kurallarını teorik olarak hepimiz biliriz elbette. Kompozisyonun kurallarını kime sorsanız alacağınız cevap hazır: *“Kompozisyon, giriş, gelişme ve sonuç bölümünden*

oluşur.” diye. Çünkü sınıf öğretmenlerimizden tutun da edebiyat öğretmenlerimize kadar ağızlarında bir sakız gibi çiğnedikleri tek tekerleme bu. Bütün ciddiyetlerini yüzlerine takarak: “Çocuklar, kompozisyon üç paragraftan oluşur: Giriş, gelişme ve sonuç. Giriş paragrafı, okuyucuya konuyu tanıtmak, onu konuya yönlendirmek amacı taşır. Genellikle yazdığımız bir konu tanımlanacaksa, tanım giriş paragrafında yapılır. Gelişme paragrafı, giriş paragrafından sonra gelen ve birkaç paragraftan meydana gelen bölüm olup, sonuç paragrafından önce bulunur. Konunun açıklamaları ve örnekleri gelişme paragrafında yapılır. Sonuç paragrafı ise yazıyı sona erdiren paragraf olup, bu paragrafta konu derli toplu birkaç cümle ile özetlenir.” cümlelerini sıralayan öğretmenlerle geçti ömrümüz değil mi? Ne zaman bu sözler kulağımda çınlarsa hep şu cümleler geçerdi içimden: “Emrin olur hocam! Demek bu kadar basitmiş ha! Vay be!” Ve hocanın kurduğu bu cümleleri ne zaman duysam aklıma beden eğitimi öğretmenleri gelirdi. “Ne alakâ?” der gibisiniz? Bakın şimdilik aramızda kalmak koşuluyla, her ne kadar daha derslerimize başlamamış olsak da yaratıcı yazmanın ilkelerinden birini kulağınıza fısıldamak istiyorum. Yaratıcı yazmanın ilkelerinden biri der ki: Yaratıcı yazı, kimsenin bağ kuramadığı, birbirleriyle ilgisizmiş gibi görünen

olgular, nesnelere arasında bağı kurularak yazılmış yazıdır, deyim keselim şimdilik. Şu an için bu kadar sır yeter. Sonra detaylı ve aleni bir şekilde bunları işleyeceğiz ne de olsa. Şimdilik asıl konumuzdan uzaklaşmayalım derseniz. Yani “gelişme” bölümünde kalalım(!) Nerede kalmıştık..? Haa, beden eğitimi öğretmenlerinde... Aklıma beden eğitimi öğretmenleri gelirdi çünkü... Gözlerinizi kapayıp hayal edin lütfen, size havada ters perende atmayı öğretmeye çalışan beden eğitimi öğretmeninizin: *“Çocuklar, havada ters perende atmak çok çok çok kolay. Yapacağınız tek şey hızlı koşup, iki ayağınızı yere basarak aniden havaya zıplayıp, havada başınızı arkunuza atıp ayaklarınızı ters tarafa fırlatıp, bir top gibi havada döndükten sonra ayaklarınızı düzelterek yere konmaktır.”* dediğini düşünüp sizden havada ters perende atmanızı istediğini düşleyin. Hiç biriniz bu emri yerine getirmeyiz; öğretmenin şaka yaptığını düşünür; şaka yapmıyorsa şayet aklından şüphe ederseniz değil mi? Vallahi *“giriş, gelişme, sonuç”* diye tutturarak ve bu şekilde bize yazmayı öğrettiğini sanan öğretmenimiz, bu beden eğitimi öğretmeninden farklı bir şey yapmıyor kanımca. Hele hele bunları sıraladıktan sonra ilgi çekici başka hiçbir konu yokmuş gibi *“Damlaya damlaya göl olur.”* sözüyle atalarımız sizce ne anlatmak istemiş, bir

kompozisyonla belirtiniz.” demez mi? Bu durumda da “Atalarımız derdini anlatamamışsa suç benim mi ey sevgili hocam?” diyelim gelirdi açıkçası.

Evet, günümüzde yazı yazmak bu kadar kolay değildir elbette. Kolay olmamasının sebebi, yazı yazma eyleminin zor oluşundan kaynaklanmıyor; bu eylemin zamanında ve doğru öğretilmemesinden kaynaklanıyor. Çünkü yazı yazmayı öğretmek demek, hiçbir hazırlık aşamasını yapmayıp, kompozisyonu tanımlayıp, paragraflarından söz etmek demek değildir. Günümüzde yazı yazmayı zorlaştıran, yanlış eğitimin bizzatı kendisi olmaktadır. Aksi takdirde doğru öğretilse, yazı yazmanın çok da zor olmadığı görülür. Diyebilirim ki bugüne kadar sanıldığıının aksine yazı yazmak ne sanattır ne de zor bir zanaat. Okur – yazar olan herkesin yapabileceği bir eylemdir aslında yazı yazmak. Yeter ki bunun yolunu, yordamını, yöntemini aşamalı aşamalı ve uygulamalı olarak öğrenmiş olsun. İşte tam da burada belirtmeliyim ki önce rehber konumundaki öğretmenlerin doğru bir rehberlik yapabilmeleri için bile olsa iyi birer yazar olarak öğrencilerine örnek olmak zorundadırlar. Ardından, nasıl ki sınıf öğretmenleri seslere (harflere) geçmeden önce hazırlık babında çizgi çalışmaları yaptırıyorsa öğrencilerine, Türkçecilerimiz de

edebiyatçılarımız da önce yazıya hazırlık çalışmaları yaptırması gerekirdi kanımca. Hem de bu çalışmalara kendini de katarak yapmalıydı. Çünkü eğitim “anlat-geç”le olmaz; “hazırla-anlat-göster-birlikte yap”makla olur. İşte biz, kitabımızda ilk önce bunu yapmağa çalışacağız. Eğlenceli bir şekilde ilk önce yazıya hazırlık çalışması babında oyunlar oynayacak sonra yazıya geçeceğiz. Zira yaratıcı yazarlık iki aşamadan oluşur: Yazma oyunları ve edebi yazma. Ve sizler de göreceksiniz ki bu kitaptaki uygulamaları baştan sona kadar yaparsanız şayet önce kendinize, sonra sisteme ve en son size kompozisyon yazmayı öğreten öğretmenlerinize kızacaksınız. Çünkü yazmanın aslında çok kolay olduğunu, bu kadar kolay olan bir eylemi kendi ellerimizle zorlaştırdığımıza şahit olacaksınız. Yazı yazmayı öğrendiğimizde ise okuduğumuz kitaplarda bile daha seçici olmaya başladığımızı; iyi kitapla vasat kitabı; iyi yazarla vasat yazarı ayırt etmeye başladığımızı ve etrafımıza daha farklı bir gözle bakmaya başladığımızı göreceğiz. Bir de belki de dünyada bir ilki gerçekleştireceyiz. Yazdıklarınızı her aşamada bu kitabın yazarına yani bana göndererek birlikte bunları değerlendirme fırsatı bulacağız. Evet, şaka yapmıyorum. Kitabın başında da vermiş olduğum elektronik posta adresime (canbulentcan@gmail.com) yazılarınızı

gönderirseniz imkân buldukça bunları birlikte değerlendireceyiz. Yani bir nevi karşılıklı olarak uzaktan uygulamalı eğitim yapacağız. Böylece birbirimizin gelişimine katkıda bulunacağız. Evet, bu kadar gevezelik yeter, hazırsanız başlayalım artık. Haydi, cümlemize kolay gelsin...

1

YAZMAK BİR İHTİYAÇTIR

Her insan bir Yaşar Kemal, bir Orhan Pamuk gibi dünya çapında tanınan, profesyonel bir yazar olmak zorunda değildir elbette. Ama her insanın kendini yazarak ifade etmesini bilmesi hayatının kolaylaşması açısından çok önemlidir. Bir işe başvuru için yazılacak dilekçeden ve özgeçmişten tutun da sevilen kişiye verilecek küçük bir hediye için ya da bir buket çiçeğin içine yazılacak nota kadar hemen hemen her yerde kendimizi yazarak ifade ederiz çünkü. Hem de o kadar önemli ki bu, çaldığımız kapıyı ardına kadar açan da ardına kadar açık kapıyı yüzümüze kapatan da yazdıklarımız olabilmekte çoğu

zaman. Hatta kimi zamanlarda ipe de götüren ipten de kurtaran ifadelerimiz olabilmekte. Dolayısıyla hikâye, roman, anı, deneme, makale, senaryo yazmasak da hayatımızın kolaylaşması, sevdiğimizle iyi bağ kurmamız ve insanlarla kolay iletişime geçmemiz için duygularımızı, düşüncelerimizi, isteklerimizi; kimi zaman içimizde kopan fırtınaları; bazen birine karşı hissettiklerimizi, içimizi yakan ve bizi uykusuz bırakan kor ateşi; kısacası kendimizi anlatabilmemiz babında da olsa yazı yazmayı hem de güzel yazı yazmayı bilmek zorundayız. Neden mi? Aşağıdaki hikâyeyi bir okuyun önce, gerek olarsa şayet sonra devam ederiz nedenini açıklamaya.

Uzun zamandır eşinin havasının yerinde olmadığını gören adam, eşini mutlu etmek, havasını değiştirmek babında epeydir yapmadığı bir şeyi yapmağa, ona bir demet çiçek almağa karar verir. Çiçekçinin yolunu tutar. İşin ilginç tarafı çiçekler hakkında çok fazla bilgi sahibi de değildir. Çiçekçinin insafına bırakır kendini. “Bana öyle zevkinize göre güzel bir buket hazırlar mısınız?” der. Çiçekçi imkânları dâhilinde gerçekten de güzel bir buket hazırlayarak verir adama. Adam, içinde esen meltem rüzgârlarının yumuşak ve tatlı esintisine

bırakarak kendini evinin yolunu tutar. Zili çalar. Her zamanki haliyle kapıyı açar kadın. Kocasının elinde çok sevdiği ve uzun zamandır alamadığı çiçekleri görünce tatlı bir gülümseme belirir dudaklarında. Buketi alır, çiçekleri burnuna götürür, gözlerini kapayarak derin derin koklar, bağına basar. Açar gözlerini sonra, buketin içinde bir şeyler aramaya koyulur. Aradığını bulamayınca tekrar sarı sarı dudakları, hiçbir şey demeden sırtını döner gider.

Adam şaşkın bir şekilde eşinin ardından bakacaklır. Ne olduğunu, eşinin neden böyle davrandığını anlamaya çalışır. Neden kızdığını...

“Ne oldu şimdi ya?” diye sitemkâr bir şekilde sorar karısına.

Kızgın bir ifadeyle: “Ne mi oldu? İçine bir şey yazıp koyamak aklına gelmedi mi?” der kadın.

“Geldi ama ne yazacağımı bilemedim.”

“İşte asıl sorun tam da bu ya!”

Bu tür hikâyeleri özellikle biz erkekler, çok duyar, çok yaşarız. Ve sonra kendimizi haklı çıkarmak için söylenmeye başlarız: “Yok ya, bir kadını anlamak Amazon ormanlarında iğne bulmaktan daha zor. Paraya kıyıp çiçek alırsın yüzünü ekşitir. Çiçek almazsın yine ekşitir. Yoo, yo kesinlikle ayrı gezegenlerin

insanları şu kadınlarla erkekler.” diye.

Ya, işte böyle... Ne demek istediğimi anladınız değil mi? Fazla söze hacet kaldı mı?

Bu hikâyeden tatmin olmadıysanız şöyle biraz daha gerilere gidelim derseniz. İlk gençlik yıllarımıza... Sınıflarda elden ele gezinen hatıra defteri modası vardı o günlerde hani. Aslında sadece o hatıra defterlerinde yazılanlara bakılsa eğitimimizin sefaleti bütün çıplaklığıyla ortaya çıkar kanımca. O defterlere bir göz atılsa görülecek ki ezici bir çoğunluk *“Bana kalbin kadar saf ve temiz olan bu sayfayı ayırdığın için teşekkür ederim.”* gibi zamanın klişe sözleriyle başlamıştır yazılarına. Gülmeyin lütfen. Sadece siz değildiniz yazılarına böyle başlayan. Bu kitabın yazarı da hep böyle başlardı maalesef.

Boş verin o kadar eskiyi. Günümüzde eskilerin kartpostallarının yerini alan, adına SMS dediğimiz ve birbirimize gönderdiğimiz telefon mesajlarına bakalım. Çoğu *“Kalpler vardır sevgiyi yaşatmak için, insanlar vardır dostluğu paylaşmak için ve bayramlar vardır sevgi ile kucaklaşmak için bayramınız kutlu olsun.”* veya *“İnsanların ten rengi farklı olsa da gözyaşının rengi aynıdır. Kimsenin gözyaşı dökmediği bir dünyada nice bayramlar dilerim.”* tarzında internette gezinen

mesajlardan biri seçilip gönderilen kalıplaşmış mesajlar değil midir? Burada can alıcı nokta “seçmek” kavramı... Sistem açısından anahtar kelime tam da bu çünkü... Sistemin yaratmak istediği insan tipini anlatan müthiş bir kelimedir bu “seçmek” kelimesi. Öyle bir tip ki bu; kendisi üretmeyen, üretilmiş olanlardan birini seçen ve her şeyi çabuk tüketen bir insan tipi... Zira bu insan, çocukluğundan büyüklüğüne kadar bütün eğitim hayatı boyunca girdiği tüm sınavlarda A), B), C), D) E) şıkları arasında gezinerek hep en doğru olanı seçmekle uğraşmış / uğraştırılmıştır.

Haydi, biraz kitap okuyabilenler ise belki işi bir adım ileriye taşımakta, okudukları ve hoşlarına giden bir sözü ya da bir şiiri yazıp göndermektedir.

*Y*ine birgün bir arkadaşım, araları biraz limoni olan sevgilisine Nazım Hikmet'in o çok bilinen şiirini süslü bir yazıyla, güzel bir kartpostala yazıp ona vererek gönlünü almaya çalışır:

“Seni düşünmek, güzel şey

ümitli şey

Dünyanın en güzel sesinden en güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şey.

*Fakat artık ümit yetmiyor bana,
ben artık şarkı dinlemek değil,*

Şarkı söylemek istiyorum.”

Nazım Hikmet RAN

Ona kırgın olan kız arkadaşı, yazılan şiiri okuduktan sonra, adama döner: “İyi de bunları Nazım Hikmet söylüyor, sen ne söylüyorsun?” diye sorar.

Hiç beklemediyi bu soru karşısında yüz rengi değişen bizimki biraz kırgın, biraz sitemkâr, biraz da mahçup bir halde: “Ben de ona katılıyorum.” der.

Şüphe yok ki burada kızarıp bozarması gereken arkadaşım değildi. Belki aynı cevabı karşımızdakinden almadık ama hangimiz sevgilimize benzer şiirleri ya da güzel sözleri ödünç alıp göndermedik ki? Oysa içinde bulunduğumuz duyguları başkalarının sözleriyle dile getirmek kadar acı bir şey olur mu? Bu, biraz da başkasının sözleriyle sevgilimizin ruhunu okşamak olmuyor mu? Aynı şeyi bedeni için yapsak; yani başkasının elleriyle sevgilimizin bedenini okşasak araya namus girer kıyametler kopar. Namus bedene indirgendiğinden sevgilimizin ruhunu başkasının sözleriyle

okşadığımızda namussuzluk olmuyor, garip değil mi? Gerçekten garip, acı ve bir o kadar da vahim bir tablo bu. Garip, acı ve vahim olmasına öyle ama maalesef ki böyle eğitildik. “Sen düşünme, üretme; düşüncelerden, üretilenlerden birini seç, ona katıl ve onu gönlünce tüket.”

Evet, sistem aynen bu mantıkla yetiştirdi ve yetiştirmeye devam ediyor insanlarını. Çünkü düşünmek her sistem için tehlikeli bir eylemdir. Zira düşünen insan sorgulayan insandır. Ve sorgulanmak hiçbir düzenin, hiçbir muktedirin isteyeceği şey değildir.

Demem o ki yazı yazmak, kendini ifade edebilmek, ekmek kadar, ateş kadar, su kadar, hava kadar ve hatta özgürlük kadar gereklidir insana. Bir insana yapabileceğimiz en büyük iyilik, ona nasıl bilgiye ulaşabileceğini ve kendini nasıl güzel bir şekilde ifade edebileceğini öğretip kendi haline bırakmaktır onu. İnanıyorum ki o insan, kendi özgünlüğünü ve kendi rengini koruyarak bir su gibi akıp kendi yatağını bir şekilde bulur.

